

Hồi Ký CTSQ 3898

Thời gian đã vụt bay như con lốc cuốn trôi và vùi dập tuổi đời qua biết bao nhiêu biến chuyển của quê hương kể từ ngày rời xa trường Mẹ. Thế là đã 42 năm rồi nhì.

Hôm nay ngồi đây xú lạ quê người, cuộc sống và lý tưởng ngày xưa không còn nữa. Sự đòi hỏi nghiệt ngã, tìm kiếm bôn ba để tự tạo dựng cho chính mình một cuộc sống mong phù hợp với môi trường hiện tại. Tuy nhiên, tâm tư trống vắng, mệt mỏi hình hài, ký ức bỗng hiện về những kỷ niệm xa xưa. Tôi tự mình thu vào một góc nhỏ vắng vẻ nào đó để đưa mắt tìm về quá khứ và dĩ vãng cuộc đời của một thời thơ ấu. Nơi đó tôi không bao giờ quên được kỷ niệm đầu tiên của ngày nhập trường Mẹ.

Tại phi trường Đà Nẵng tôi còn nhớ vào khoảng tháng 8 năm 1967, dưới ánh nắng gay gắt còn lại của cuối mùa hạ, phản chiếu sự chói chan trên mặt nhựa đường của phi đạo như bốc khói. Trên bãi đáp phi cơ C-47 đang phơi mình như chờ đợi giờ cất cánh. Trong phòng đợi cùng thân nhân gia đình chúng tôi khoảng 30 anh em thuộc vùng 1 chiến thuật đã trúng tuyển, để được nhập học trường TSQ Vũng tàu 1967-1968,. Không khí bấy giờ trở nên ồn ào, nhộn nhịp vì gần đến giờ lên phi cơ.

Tiếng cười an ủi, tiếng khóc chia tay, lời dặn dò lần cuối của cha mẹ tiễn đưa. Những cái bắt tay giã từ như vắn vường hện ngày về.... Hầu hết trong chúng tôi đứa nào cũng muốn khóc, khóc thật lớn nhưng sợ hổ thẹn với chúng bạn, sợ hổ thẹn với ý chí cương quyết ra đi của mình, nên đành nén lòng câm nín. Một vài đứa không cầm được nước mắt nên lệ ứa hoen mi, cúi xuống xách vội hành lý nối đuôi nhau thành hàng một tiến về phía phi cơ. Chiếc phi cơ chuyển mình ra phi đạo cất cánh và lên cao, chúng tôi cảm thấy lạnh. Hai băng ghế bằng sắt dài theo thân phi cơ làm tăng thêm độ lạnh, chúng tôi cố thu mình ngồi sát vào nhau im lặng. Mỗi đứa đi tìm sự suy tư riêng cho chính mình. Khoảng 3 giờ bay, chúng tôi được lệnh trong tư thế chuẩn bị an toàn để phi cơ đáp xuống. Tại phi trường Vũng tàu khoảng 4 giờ chiều cùng ngày, chúng tôi lần lượt xuống phi cơ. Chiếc GMC của trường đã đậu sẵn bên góc phi đạo, một cán bộ với quân phục gọn gàng đến hướng dẫn chúng tôi tiến về phía xe. Sau phần kiểm điểm quân số của cán bộ, chúng tôi từ từ leo lên xe, ngồi an toàn. Xe chuyển bánh chạy ra ngoài vòng đai phi trường, qua các trại lính, qua các con phố nhỏ ... Trên đường chúng tôi đưa nhau nhìn cảnh vật xung quanh của thành phố lạ. Chiếc xe bỗng nhiên hãm ga, mọi người đều im bất nhìn về phía trước, một bảng hiệu lớn nền xanh chữ trắng : TRƯỜNG THIẾU SINH QUÂN VIỆT NAM” như đang đập vào mắt chúng tôi. Bên phải một anh lính gác trong tư thế thao diễn cầm súng như pho tượng. Hai bức tường bằng đá có vòng kẽm gai quấn trên chạy dài ra hai bên cổng trường rùng rợn. Phía sau một dãy núi cao hùng vĩ đứng sừng sững như che chở cho ngôi trường khuất mình nằm phía dưới. Chúng tôi im lặng, hồi hộp và lo sợ đưa mắt nhìn nhau tự vấn an cho mình. Người lính gác bước xuống mở cổng trường, chiếc xe từ từ đi vào dừng lại khoảng 50 mét. Chúng tôi xuống xe và được cán bộ hướng dẫn tập hợp trước phòng quân số, làm thủ tục nhập trường và nhận quân số riêng cho mỗi người.

Bây giờ thực sự tôi đã được nhìn rõ phía bên trong của trường. Ba tòa nhà lầu cao ba tầng đồ sộ như vừa sơn lại, một sân đá banh lớn kề cạnh chúng tôi đang ngồi. Ngoài ra còn có nhiều khu riêng biệt khác...Nhìn kỹ hơn nữa về phía dãy lầu ở bên trái

chúng tôi, một số tân TSQ đã nhập học vào ngày trước đang chơi dưới sân cũng như một số đang đứng ở tầng lầu ba, họ đang chăm chú nhìn về phía chúng tôi. Tất cả đều mang đồng phục, quần áo kaki vàng, quần sọc ngắn, đặc biệt tôi thấy xa xa cái đầu gần như trọc lóc. Tôi cúi xuống lần cuối như chào tạm biệt cái quần dài xanh và cái áo thư sinh trong người tôi. Nặng nề đưa tay lên sờ lại mái tóc học trò...

Sau khi chúng tôi làm xong thủ tục nhập trường, cán bộ nhắc nhở phải học thuộc số quân của mình kể từ hôm nay. Chúng tôi được đưa về phía lầu cùng với các tân TSQ đang ở. Được cán bộ chỉ phòng ngủ ở trên lầu ba để tạm hành lý. Hai cái cầu thang sắt từ dưới đất lên lầu làm đôi chân rã rời vì chưa quen. Lại thêm mỗi lần đi tiểu tiện đều phải tập thể dục cho đôi chân thêm cứng cáp. Đến giờ cơm chiều, được lệnh tập họp chúng tôi được cấp phát ngay một cái muống, một cái nĩa và một cái ca uống nước. Hàng một xuống nhà bàn, ngồi vào bàn ăn sáu người một mâm, thức ăn đã dọn sẵn trên các dãy bàn dài, những cái đĩa nhôm còn vương mùi hành mỡ sắp thành chồng. Tôi vẫn chưa đói, hơn nữa chưa quen với thức ăn nên ăn tạm vài muống. Sau giờ cơm, mọi người tự động về phòng ngủ, riêng chúng tôi được lệnh tập họp và cấp ngay một cái mùng, một cái mền và một tấm trải giường. Về quân trang, quân dụng thì ngày mai sẽ được cấp phát.

Trong phòng ngủ, hai dãy giường sắt hai tầng sắp thành hai bên từ trước ra sau. Giường được sơn lại màu mới, có nệm rom ở trên và được nhún bởi các thanh sắt cong nằm dưới. Phòng được ngăn ra làm hai bởi hai dãy tủ lớn dựa lưng vào nhau, và được chia ra làm nhiều tủ nhỏ cho từng cá nhân sử dụng. Trong phòng trở nên ồn ào vì mọi người chọn lựa giường nằm cho mình, người thích nằm trên cho mát, người thích nằm dưới an toàn không sợ té, người thích nệm dày, nệm mỏng.....

Trước giờ đi ngủ, cán bộ tập họp tất cả, điểm danh lần cuối, tan hàng và tự động về phòng ngủ. Chúng tôi căng mùng, trải giường. Khoảng 20 phút sau, tất cả đèn phòng đều tắt, báo hiệu giờ ngủ đã đến, mọi người đều lên giường nằm. Đêm xuống

không khí ở đây thật trong lành, mát mẻ từng cơn gió biển thổi nhẹ vào qua hai cánh cửa sổ lớn thật dễ chịu. Chúng tôi tâm sự nói chuyện to nhỏ với nhau về diễn biến một ngày qua về trường TSQ, về cuộc sống mới....Rồi im lặng để nỗi buồn trẻ thơ bất chợt bùng lên trong nỗi nhớ vô vàn, nhớ cha mẹ, nhớ anh em, nhớ tất cả người thân, bạn bè ở tận miền Trung đang đầm ấm trong gia đình yên vui. Hình dung từng khuôn mặt, từng cái vẫy tay tạm biệt mới vừa sáng nay. Bỗng nhiên tôi nghe tiếng khóc từ cuối phòng vọng đến mỗi lúc một lớn, rồi hai ba tiếng khóc liên tục, âm thầm khác nhau. Tiếng khóc như trùn chần nức nở, tiếng khóc như úp mặt nghẹn ngào. Thật vậy, tiếng khóc đã làm cho xao động những tâm hồn thơ ấu, đã và đang chấp nhận đi xa, chấp chững bước vào làm lính nhỏ với cuộc sống tự lập, tự rèn luyện trong bốn bức tường thành cao kín. Trong phòng ngủ hầu hết ai ai cũng khóc, ngoại trừ những đứa đã ngủ say sau một ngày quá mệt mỏi. Dần dà mọi người cũng thiếp đi vào một giấc ngủ muộn màng...

Khoảng nửa đêm, tôi bỗng giật mình vì lại nghe tiếng khóc lớn ở kề cạnh giường tôi đang nằm. Tôi vội tung giường chạy lại, một vài người trong phòng cũng thức giấc vì nghe tiếng ồn ào. Đến gần, tôi nhận ra là bạn Hà Công Lãnh tự “Lãnh Cờ”, hai tay ôm hông dí lẫn lộn, rên rĩ trên sàn phòng. Tìm hiểu ra là anh bị té từ trên giường tầng hai xuống vì khi ngủ say anh đã trở mình nhiều góc độ quá nên bị lọt ra khỏi giường. Sau một hồi thoa bóp, khóc lóc và mọi người an ủi anh trở lại giường ngủ trong cơn đau còn dai dẳng. Giấc ngủ của trẻ thơ trở lại thật dễ dàng, vô tư như chờ đợi một ngày mai với cuộc sống mới.

Giờ đây, 42 năm xa trường Mẹ thân yêu đã ghi vào ký ức tôi thật nhiều kỷ niệm khó quên trong suốt cuộc đời còn đọng lại. Tiếng khóc trẻ thơ ngày nào được thay bằng tiếng khóc cho quê hương và trường Mẹ thân thương suốt 7 năm tôi luyện thành người. Khóc cho các Vị anh hùng, các bậc đàn anh và các bạn đã hy sinh trong cuộc chiến tương tàn, trong các trại tù công sản hay trên đường tìm tự do.

Và riêng tôi vẫn còn mãi khóc cho Cha Mẹ già đã nằm yên
trong lòng đất Mẹ sau cuộc chiến tương tàn trên quê hương.

CTSQ HOÀNG KIM PHỤNG

Buông Rơi Súng Trận

Bình cũ rót đầy rượu đắng cay
Men nồng vị ngọt thoảng hương say
Mời người xa vắng thăm tình bạn
Uống cạn hôm nay chén vui đây.
Thời đó ngày xưa tao với mày
Đã từng tham dự tiệc chia tay
Rừng chiếu chia lối hai đơn vị
Mày ở đồi kia, tao chốn này

Bạn cũ lâu ngày gặp lại nhau
Uống cạn men say xoá tan sầu
Chiến trận hào hùng thời ly loạn
Tao mày vẫn sống tuổi bạc đầu.
Chợt nhớ ngày xưa giữa
tang bồng
Buông rơi súng trận,
bàn tay không
Ngước mặt nhìn trời, buồn ly biệt
Tao mày ôm hận nợ núi sông.

CTSQ 1863

